

Sygn. akt IV KK 322/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 sierpnia 2020 r.,
sprawy **M. W.**
skazanego z art. 178a § 4 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 listopada 2019 r., sygn. akt IX Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 15 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w P. skazał oskarżonego M. W. za popełnienie przestępstwa z art. 178 § 4 k.k. Za przypisane skazanemu przestępstwo Sąd I Instancji wymierzył mu na podstawie 178a § 4 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, dodatkowo orzekając wobec skazanego, na podstawie art. 42 § 3 k.k. i art. 43a § 2 i 1 k.k., dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,00 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł oskarżony, który nie precyzując formalnych zarzutów, zakwestionował przyjętą przez Sąd Rejonowy ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, która to ocena doprowadziła do błędnych ustaleń faktycznych i skazania wyżej wymienionego za przestępstwo, którego nie popełnił. Ostatecznie skarżący wnosił o uniewinnienie od zarzucanego mu czynu.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w K. , utrzymał w całości wyrok Sąd Rejonowego w P., którym Sąd I Instancji skazał M. W. za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

Orzeczenie sądu odwoławczego zaskarżył kasacją obrońca skazanego, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przez Sąd odwoławczy przepisów postępowania karnego, a to przepisów art. 440 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k. i art. 458 k.p.k., polegające na tym, że Sąd II instancji, rozpoznając apelację skazanego, niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu uchybienia na treść orzeczenia, nie przekroczył z urzędu granic środka zaskarżenia i utrzymał w mocy rażąco niesprawiedliwe orzeczenie Sądu I instancji, a to przez nie zastosowanie przepisu art. 106 k.k. w zw. z art. 107 § 4a k.k. (znowelizowanych ustawą z dnia 20 lutego 2015 r., Dz. U. z 2015 r. poz. 396), co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia z urzędu faktu zatarcia wcześniejszego prawomocnego skazania M. W. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie II K (...) które to skazanie uległo zatarciu z mocy prawa z dniem 4 października 2011 r., co doprowadziło do braku zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu z art. 178a § 4 k.k. na art. 178a § 1 k.k. i orzeczenia rażąco niesprawiedliwej kary pozbawienia wolności, jak również rażąco niesprawiedliwych środków karnych w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000,00 zł, w sytuacji gdy przyjęcie prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu pozwoliłoby na orzeczenie nieizolacyjnej kary przewidzianej przepisami oraz środków karnych w znacząco mniejszym wymiarze, w tym w szczególności w odniesieniu do odpadnięcia podstawy normatywnej z art. 42 § 3 k.k. obligującej Sąd *meriti* do

orzeczenia wobec skazanego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, mając na względzie fakt, iż w związku z zatarciem skazania, M. W., zarówno na dzień orzekania przez Sąd I Instancji, jak również na dzień orzekania przez Sąd Okręgowy w K., był osobą niekaraną za przestępstwo z art. 178a §1 k.k.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zarówno zarzut podniesiony przez obrońcę skazanego M. W., jak i argumentacja zaprezentowana dla jego poparcia, okazały się całkowicie chybione, co przemawiało za rozpoznaniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia na posiedzeniu bez udziału stron i oddaleniem go w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Oczywiście trafne jest wstępne założenie skarżącego, który wywodził, że zwłaszcza w sytuacji, gdy zwykły środek odwoławczy został sporządzony osobiście przez ówczesnie oskarżonego, w szczególny sposób aktualizuje się obowiązek wyjścia poza granice zaskarżenia i przeprowadzenia pełnej kontroli zaskarżonego wyroku (także poza podniesionymi zarzutami), ciążyący na sądzie II instancji. Jednak wyprowadzony na tej podstawie wniosek, iżby w tej sprawie doszło do utrzymania w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia w wyniku braku zastosowania przepisu art. 106 k.k. w zw. z art. 107 § 4a k.k. – okazał się całkowicie niezasadny. Jego źródłem było przekonanie autora kasacji, że przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie, doszło do zatarcia skazania M. W. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w sprawie Sądu Rejonowego w P. , sygn. akt II K (...). W ocenie skarżącego, nieuwzględnienie faktu zatarcia skazania doprowadziło do „braku zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu z art. 178a § 4 na art. 178a § 1 k.k. i orzeczenia rażąco niesprawiedliwej kary pozbawienia wolności jak również rażąco niesprawiedliwych środków karnych”.

Jednak rzeczywistość wynikająca z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w sposób oczywisty przeczy wywodom skarżącego. Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 8 marca 2010 r., sygn. akt II K (...), M. W. został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny - wykonaną w dniu 21

kwietnia 2010 r., ponadto orzeczono środek karny – wykonany 4 stycznia 2011 r. i obowiązek wykonania świadczenia pieniężnego, który wykonano 4 października 2011 r.

Przy ocenie spełnienia warunków do zatarcia skazania z mocy ustawy konieczne jest jednak uwzględnienie treści nie tylko przepisów powołanych przez skarżącego, ale także normy wynikającej z treści art. 108 k.k. Ten ostatni przepis wyraża dyrektywę zezwalającą tylko na jednoczesne zatarcie wszystkich skazań.

Tymczasem, po wydaniu wyroku w sprawie II K (...), skazany M. W. popełnił kolejne przestępstwa, za które został skazany prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 grudnia 2010 r., sygn. akt II K (...) - na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności oraz orzeczono zakaz prowadzenia rowerów na okres 2 lat, Sądu Rejonowego w P. z dnia 4 czerwca 2012 r., sygn. akt II K (...) - na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności wykonaną w okresie od 15 października 2013 r. do 14 grudnia 2013 r. oraz grzywnę, Sądu Rejonowego w P. z dnia 27 listopada 2012 r., sygn. akt II K (...) - na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności odbytą od 15 lipca 2013 r. do 15 października 2013 r. i Sądu Rejonowego w B. z dnia 23 grudnia 2013 r., sygn. akt X K (...) - na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności odbytą w okresie od 18 marca 2014 r. do 17 maja 2014 r. W tym ostatnim wypadku okres wymagany do zatarcia skazania z mocy ustawy wynikający z treści art. 107 § 1 k.k. wynosił 10 lat, a więc nie upłynął jeszcze w chwili uprawomocnienia się wyroku, który zapadł w toku niniejszego procesu.

W tych warunkach zarówno zarzut podniesiony w kasacji, jak i sformułowany w niej wniosek – nie zasługiwały na uwzględnienie.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.